

Východočeské divadlo Pardubice

24.

22.—29. 1. 2024

GRAND
festival
SMÍCHU

VI. sobota 27. ledna 2024
FESTIVALOVÉ NOVIN(K)Y

Dnes soutěží... Východočeské divadlo Pardubice

Bylo mrazivé listopadové pondělí roku 2009. V deset hodin měl začít prodej vstupenek na festival. Už o hodinu dříve se před předprodejem vytvořila dlouhá fronta potenciálních diváků. Zvědavost mě vyhnala z tepla kanceláře a šla jsem se zeptat, na co konkrétně lidé chtějí lístky. Každý druhý měl jasno – Pan Kaplan má třídu rád. Proč? Protože mají rádi knížku Lea Rostena, podle které Miroslav Hanuš připravil inscenaci. Tehdy to bylo s Městskými divadly pražskými.

Když jsme v loňské sezóně chystali našeho Pana Kaplana, vzpomněla jsem si na tuto situaci. Dnes už čtenářů Lea Rostena ubývá (ve mně však našel velkou fanynku), přesto je naše inscenace u publika velmi oblíbená. Důkazem je i do posledního místa vyprodané festivalové představení. Věřím, že nakažlivý humor, energie a plnokrevné herecké výkony souboru uspokojí diváky, jejichž potlesk naopak potěší herce. Určitě to bude nezapomenutelný zážitek a oboustranná radost.

Jana Uherová, dramaturgyně hry Pan Kaplan má třídu rád

Nemám rád „řachandy“ a kopání se do zadku pro nic za nic, říká Martin Mejzlík

V rámci 24. ročníku GRAND Festivalu smíchu se na jevišti představí i výrazný herec našeho souboru **MARTIN MEJZLÍK**, jenž dnes ztvární titulní postavu komedie **Pan Kaplan má třídu rád**. V rozhovoru se s námi podělil o to, jak se připravuje na svoji roli, co si myslí o humoru, ale také jak je na tom s angličtinou.

Kolikátého ročníku festivalu se letos zúčastníte?

Vzhledem k tomu, že je již 24. ročník, účastnil jsem se zhruba poloviny, ale nevím to přesně.

V komedii Pan Kaplan má třídu rád hrajete právě Pana Kaplana. Máte s ním něco společného?

Snad určitou snahu jít si za svým a houževnatost. Kaplan je prostě snaživý člověk, který jde do všeho naplno, nic nevzdává, chce přežít i v této nelehké situaci, bojuje.

Jak se připravujete na novou postavu a máte nějakou fintu, jak se lépe vcítit do role? U mě je to otázka soustředění se na konkrétní práci a maximální připravenost.

Pan Kaplan bojuje s anglickým jazykem s velkou vervou. Jak je to s vašimi vlastními zkušenostmi a dovednostmi v angličtině?

Kdybych se ocitl v situaci emigranta, který je nucen naučit se v krátké době cizí jazyk, určitě bych udělal maximum pro to, abych obstál. Polovinu svého života jsem prožil v době, kdy angličtina nebyla zrovna jazykem číslo jedna. A šance, že se někdy podíváte na západ, byla mizivá, a tak ani já jsem angličtině moc nedával. A později už jsem to nedohnal. Takže já a angličtina nic moc.

Jak byste charakterizoval humor komedie Pan Kaplan má třídu rád? A líbí se vám tento druh humoru, nebo je odlišný od toho, co vás obvykle baví?

Mám rád, já tomu říkám, vážný humor – humor, kdy postavy jsou v jistých krizových situacích a z nich vycházejí komické momenty. Nemám rád „řachandy“ a kopání se do zadku pro nic za nic.

Chodíte rád na divadelní komedie?

Když mám náladu na divadlo a existuje naděje, že to bude dobré divadlo, jdu se rád na své kolegy podívat.

„Plave ryba v medu a říká: Tak to je hustý.“ Jak hodnotíte kvalitu tohoto vtipu?

Na stupnici od jedné do deseti dávám čtyři body.

BaL

Za oponou s Veronikou Khek Kubařovou: Přípravy na představení Fifty a život mimo jeviště

V pondělí se do soutěžního klání o festivalové ceny zapojila i herečka **VERONIKA KHEK KUBAŘOVÁ**, a to s inscenací Dejvického divadla s názvem **Fifty** v režii Petra Zelenky...

Jak probíhaly vaše přípravy na večerní představení?

My už to nějaký čas hrajeme, takže už mám takový zaběhnutý postup. Já se do téhle postavy docela dlouho líčím. Dřív jsem si ještě dělala vlasy, ale teď je mám ostříhané, takže je to trošku jinak. A v průběhu líčení se již na postavu nastavuju. Víím, že tak hodinu před představením už musím být v šatně a chystat se. Máme ale skvělou šatnu se skvělou partou, takže během příprav toho stihneme hodně probrat, a pak už se člověk soustředí těsně před výstupem.

Když ráno vstáváte, myslíte na to, že máte večer hrát?

Jo, víím to. Je rozdíl, když se budím a víím, že večer nehraju, a když se budím a víím, že večer hraju. Jsou představení, z kterých se mi trochu stáhne žaludek, a pak představení, která vnímám více v klidu. Ne, že je to v pohodě, ale že se na to těším, že tam nemám třeba tak velkou plochu. Víím, že nemusím táhnout celou tu cestu. A tohle představení je jedním z nich. Nejsem na scéně pořád, takže mám čas si mezitím zopakovat výstupy. Je to pro mě víc pro radost.

Jak se vám u nás hrálo?

Musím říct, že se mi hrálo moc dobře. Teď poslední dvě reprízy Fifty jsem měla pocit, to se tak někdy stává, že tu postavu úplně nemůžu chytit, přišlo mi, že nějaká molekula z ní vypadla. Ale dneska jsem cítila, že jsem ji znovu našla, a to mě bavilo. Samozřejmě tady bylo úplně senzační publikum a Festival smíchu dostává svého jména. Mám ráda pardubické divadlo, je to tak akorát daleko a můžeme zde trošku „přitlačit“ oproti tomu našemu Dejvickému divadlu, takže mně se tady dneska hrálo moc dobře.

Když zrovna nehrajete a netočíte, čemu se ráda věnujete?

Máme pejska, takže jsem hodně času s naším pejskem. Můj manžel je opravdu veliký sportovec a oba máme rádi přírodu, takže chodíme hodně ven. Ať už na krátké procházky, nebo na celodenní túry. Nebo jsem s rodinou a přáteli, ale poslední dobou nejvíce času bere ta příroda. Taky jsem se teď trošku vrátila k tanci, chtěla bych ve volném čase zase trochu tančovat. Ráda maluju, ale to jsem taky teďka dlouho nedělala.

Hodně cestujete, jak se to dá skloubit s vaším nabitým pracovním záprühem?

Byla jsem teď na Bali, kde jsme točili, a Bali je velká exotická záležitost, takže jsem ráda, že jsem se tam díky práci podívala. Ale jinak je pravda, že jak hodně pracujeme, je docela náročné sjednotit si s mužem diáře, abychom, když už máme volno, fakt někam vyrazili. Letos jsme si hodně zamilovali sever, nedávno jsme se vrátili z Norska. Rádi objevujeme a ochutnáváme svět.

BaL

Čarodky v Brně: Veselá přehlídka lásky a humoru

Na Malé scéně mohli diváci navštívit nesoutěžní vztahovou komedii Jana Šotkovského **Čarodky aneb Žena bez espritu a muž s fluidem hledají společnou chemii** od souboru Vejminek. Dostáváme se do brněnských ulic za jarního víkendu, kde se rozvrstvá příběh ironické, a ne tolik sebevědomé administrativní pracovnice s flákačským muzikantským bohemem. Oba se nacházejí na prahu čtyřicítky. Příběh je vyprávěn divákům čtyřmi herci, z nichž dva zastávají větší počet postav. V režii Mikoláše Tyce byli diváci vtaženi do moderní veselohry ve znamení folkloru města Brna. Inscenace je přeplněna vršením vtipů a trefnými hláskami, které komentují svět kolem nás všech. Herci hrají přímo na diváky, překračují čtvrtou stěnu a divákům vysvětlují své pocity a důsledky jejich činů. To vše provází tematické písně, při kterých zjišťujeme, jak moc nadaní herci stojí na jevišti. Scéna je velmi úsporná, herci nevyužívají skoro žádné rekvizity, vše je založeno na jejich poutavém vyprávění a vžití se do situace. Slovem komentují, co se vedle nich děje. Inscenace častokrát pracuje s filmovými střihy, díky kterým je zaručeno svižné tempo a spád. Osudové setkání dvou hlavních postav u ohně, až hřeje diváka na srdci. Konečně se políbí. Všechny tyto aspekty inscenace v podání souboru Vejminek nabízí divákovi melodický výlet za vztahem dvou obyčejně neobyčejných lidí.

AnŘ

Připravil R. Smetana, úprava K. Formánková, grafika na titulní straně F. Brýdl a L. Bukačová

Realizaci projektu podporuje:

Ubytování zajišťuje:

Významní sponzoři:

Sponzoři cen festivalu:

Sponzor
Kuličkářů smíchu:

Sponzoři festivalu:

Hlavní mediální partner:

Mediální partneri:

GRAND Festival smíchu se koná pod záštitou ministra kultury ČR Martina Baxy, hejtmana Pardubického kraje Martina Netolického, primátora města Pardubic Jana Nadrchala a prezidenta Herecké asociace Ondřeje Kepky. Za finanční podpory Ministerstva kultury, Pardubického kraje a statutárního města Pardubice.